

Hodnocení rigorózní práce „Postupy veřejné správy v oblasti veřejné podpory“

autorky Mgr. Martiny Koutné

Posuzovaná rigorózní práce představuje dosti rozsáhlé dílo (cca 145 číslovaných stran textu), které se věnuje aktuálním otázkám postupů veřejné správy v oblasti veřejné podpory. Jde o oblast veřejné správy, ve které se lze setkat jak s typickými postupy správních orgánů v rámci vrchnostenské správy, tak i s činnostmi dalšími, když zpracování tématu vyžadovalo i znalosti z oblasti práva finančního. Jedná se o téma, ve kterém vnitrostátní úpravu zásadním způsobem ovlivňuje evropské právo. Autorka prokázala jednak znalost pozitivní úpravy, jednak schopnost ji analyzovat, poukazovat na sporná či slabá místa platné úpravy. To vše za pomoci dostupné literatury a judikatury.

Práce je rozdělena do osmi částí. První je úvod, druhá část je věnována oblasti veřejné podpory, třetí, ve které spatřuji těžiště práce, se týká postupů veřejné správy v oblasti veřejné podpory, čtvrtá až šestá obecnějšími otázkami významu investičních pobídek a přijímaných novel právní úpravy, sedmá rozebírá některé praktické případy rozhodování ve věci investičních pobídek, osmá tvoří závěr.

Na práci lze ocenit zejména snahu jít u těch otázek, kterými se autorka zabývá, „do hloubky“, tzn. nezůstávat u pouhého popisu. Nicméně chtěl bych upozornit na několik problematických míst:

- ke str. 62: doporučoval bych vyvarovat se, byť i v trochu nadneseném smyslu, v práci předkládané na Právnické fakultě vyjádření, že „správní orgán svým způsobem představuje stranu správního řízení ...“;
- ke str. 63: chybná citace z nálezu Ústavního soudu – nemá být „... nezávisí od vůle státu“, ale „... nezávisí od vůle subjektu“;
- ke str. 90: nevhodná formulace, že „v případě závazného stanoviska se neuplatní zásada volného hodnocení důkazů.“. Závazné stanovisko není důkazem, resp. ani důkazním prostředkem, proto vyjadřovat se, zda platí nebo neplatí zásada volného hodnocení důkazů, není na místě.
- ke str. 90, 91: autorka zde rozebírá, že by se při sporu, který by souvisel se stanoviskem dotčeného orgánu, postupovalo dle § 136 odst. 6 spr. ř. přiměřeně podle ustanovení o řešení sporů o příslušnost. To by však vyžadovalo podrobnější rozbor. V případě, že dotčený orgán vydá negativní stanovisko, nemůže MPO vydat kladné rozhodnutí o nabídce, a proto by měl zřejmě následovat postup dle § 149 odst. 3 spr. ř. – zamítnutí žádost bez dalšího dokazování (toto ustanovení práce opomíjí).
- ke str. 95: nevhodný nadpis „Kompetence jednotlivých státních subjektů“ – co měla autorka na mysli výrazem „státní subjekt“ – ministerstva (která nejsou subjektem práva ani subjektem správy), obec?!
- ke str. 98: nemohu souhlasit se závěrem, že „věcně a místně příslušným správním orgánem“, o kterém píše § 44 odst. 1 spr. ř. (v souvislosti se dnem zahájení správního řízení na žádost), nemusí být orgán, který je věcně a místně příslušný „rozhodnout“. Jaký by pak měl význam např. § 10 spr. ř., který se zmiňuje o věcně příslušných orgánech jako o těch, které věcně příslušné jednat a rozhodovat? Autorka není zcela konzistentní v názoru, kterým dnem je zahájeno správní řízení, zda dnem, kdy žádost

je doručena MPO (např. str. 99), či dnem, kdy je předložen záměr pověřené organizaci (Agentura CzechInvest), jak se uvádí na str. 103 shora.

- ke str. 112: z rozsudku NSS, cit. v pozn. 162, dle mne neplyne závěr, že by se v případě zamítnutí žádosti o dotaci nevydávalo správní rozhodnutí. Dle rozpočtových pravidel (§ 14 odst. 5) je vyloučeno použití obecných předpisů o správním řízení a je vyloučen soudní přezkum vůči rozhodnutí o poskytnutí dotace, nikoli vůči rozhodnutí zamítavému. Autorka rovněž tento problém podrobně rozebírá, ale není ve svém výkladu vždy jednotná.

Celkově hodnotím předloženou rigorózní práci tak, že splňuje podmínky na tento druh prací kladené.

Doporučuji autorce, aby se věnovala otázce okamžiku zahájení správního řízení o žádosti o investiční pobídku.

V Praze dne 10. června 2013

doc. JUDr. Martin Kopecký, CSc.